

ligheder synes jeg, vi kunne lade fare; de have i hvert Fald ikke for mig saa stor Vægt, at jeg af den Grund skulde være betænkelig ved nu at gaa med til Oprettelsen af en Statslaanefond og specielt benytte netop de 11 Mill., som Livsforsikringsanstalten skal afgive, som Driftskapital for Statslaanefonden.

Hvis jeg altsaa kortelig maatte resumere, hvad jeg her har villet sige, skulde det være, at jeg finder, at det kan være meget formaalstjenligt at gaa til Oprettelsen af en Statslaanefond, men at jeg tror, vi skulde være lidt varsomme med at lægge disse store Opgavers Løsning ind under Statslaanefonden, da vi maaske senere vilde føle os mere bundne, end godt var, af, at der i Statslaanefonden kun er det bestemte Beløb, og at vi derfor altid ved vore Afgørelser ville være nødte til at tage Hensyn til de Midler, der vare til Stede, men at vi derimod ved at tage alle disse Smaating ind, alle disse Laan, som i Virkeligheden kunne siges at være tilfældige og hvile paa spredte Afgørelser, ville have naaet ikke ubetydeligt ved at faa det samlet i denne Fond, som altsaa af en mindre Bestyrelse kunde bestyres efter mere ensartede Regler, end naar der nu er Tale om, hvorvidt der til den Skole eller gætte Børnehjem skal ydes 5000 Kr. eller 10,000 Kr. Jeg gentager, at hvis man kan naa til en saadan Ordning for Statslaanefonden, tror jeg, at baade Finansministeren, Finansudvalget, som jeg her har nogen Anledning til at tænke paa, og det høje Ting ville have nogen Fordel deraf, medens jeg er ængstelig for, hvis vi gaa den Vej, Lovforslaget har antydnet, at vi komme til at lægge alt for store Opgaver ind under dens Virksomhed og maaske snarere senere hen med et mildt Udtryk vilde føle os utilfredse med at have sat saadanne bestemte Grænser for dens Virksomhed.

Ellinger: Mark Twain beretter i en af sine Fortællinger, hvorledes en anset Borger i Amerika begik Selvmord. Først indtog han Arsenik, derefter skar han Struben over paa sig, saa skød han sig en Kugle for Panden, og til Slutning styrtede han sig ud af Vinduet paa 3die Sal. Efter dette kom Juryen til det Resultat, at han var død ved Guds Tilskikkelse. Denne lille Fortælling rinder mig i Hu, naar jeg ser hen til den tilbagelagte Del af denne Forhandling om det forelagte Forslag. Det ærede Medlem for Rønne (Blem) har givet Forslaget Arsenik — fint naturligvis, som det var at vente, men dog alligevel

saa afskrækkende og forjagende, kan jeg sige, for hans Meningsfæller, at man for et Øjeblik følte sig ligesom hensat til et Kriminalistmøde. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgkreds (Harald Jensen) har skaaret Struben over paa Forslaget forleden Dag, det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) har skuddet en Kugle for Panden, og det ærede Medlem, som nylig talte (J. Jensen, Aalborg Amts 1ste Valgkreds), har ikke alene styrtet det ud fra en 3die Sal, men endog været saa hensynsløs at styrtet det ud fra en 4de Sal. Jeg antager, at vi hurtigt komme til det Resultat, at Forslaget er dødt, og forinden Ministeren takker baade budne og ubudne for den velvillige Behandling, som den afdøde har faaet, ønsker jeg at sige nogle venlige Mindeord om dette Forslag.

For det første vil jeg udtale min Forbavselse over, at Forslaget i det hele er kommet til Verden. Jeg maa sige, at hvis jeg havde kendt til Muligheden af dets Fødsel, vilde jeg paa Grund af den faible, som jeg tilstaar, at jeg i mange Aar har haft for den ærede Finansminister — jeg ved meget godt, at naar jeg siger dette, konstaterer jeg en Uenighed inden for Højrepartiet! — have stræbt, hvad jeg kunde, for at forhindre Lovforslagets Fremkomst. Jeg forstaar ikke, at den ærede Konseilspræsident, der — mærkelig nok — har erklæret her i Tinget, at han — mærkelig nok — er stærkere end Finansministeren, ikke har forhindret det.

Det afdøde Forslag har dog en god Side: der er fem Ben i Forslaget. Der er endnu fem Mænd i Landet, der ikke ere blevne lykosaliggjorte ved den store Betsamling sidste Sommer, til hvilken vi paa Finansloven skulle bevilge, jeg husker ikke hvor mange Hundred Tusind Kroner, der en Gang, naar vi fuldt kunne overskue disse Forhold, vil bringe Haarene — hvis vi have nogle — til at rejse sig paa vore Hoveder. Men der er altsaa endnu 5 Mænd, der skulde have Ben. Jeg antager, det er Højremænd, thi det vilde være en „lille Uartighed“, naar man forudsatte, at Ministrene ikke vare fuldstændig upartiske med Hensyn til Benenes Fordeling, og det er jo notorisk, at Højre kun har haft overordentlig lidt Udbytte af Fordelingen sidste Sommer. De Tendenser til ved denne Lejlighed at mindes Højre, der maaske var til Stede før Samlingen i Sommer, ere i alt Fald blevne formindskede, efter at denne Samling havde fundet Sted. Men Hensynet til disse Ben burde naturligvis